

eZine

of Modern Texts in Translation

December 2016

Ana Blandiana

translated into English by
MTTLC graduate

Eliza Biță

© MTTLC <http://revista.mttlc.ro/>

eZine
of Modern Texts
in Translation

Director
Lidia Vianu

ISSN 1842-9149

Issue 173
December 2016

Issue Editor
Cristina Drăgoi

© MTTLc
© The University of Bucharest

Poems by **Ana Blandiana**

translated into English by
MTTLc graduate
Eliza Biță

Reviser:
Ana Vartolomei

IT Expertise:
Cristian Vîjea
Simona Sămulescu

December 2016

Translation Café started in the year 2007, as the magazine of the MA Programme for the Translation of the Contemporary Literary Text (MTTLC), at the University of Bucharest.

The eZINE consists of translations by graduate students of MTTLC, as a prolongation of their activity in class. They are meant to give the graduates a taste of their future profession, and also to increase their sense of responsibility for a translation they sign under their own name.

The texts are translated from or into English, and belong to all literary genres – fiction, poetry, literary criticism, as well as the drama, the essay. The focus is on Modern Literature, broadly meaning the 20th and the 21st centuries: Romanian, British, and American among others.

<http://www.masterat.mttlc.ro/>
<http://revista.mttlc.ro/>
<http://www.editura.mttlc.ro/>

For comments or suggestions, please contact the publisher lidia.vianu@g.unibuc.ro

Poems by

Ana Blandiana

Translated into English by
MTTLC graduate

Eliza Biță

December 2016

Table of contents

Cuprins

<i>How hard it is to caress</i>	7	<i>Ce greu e să mângâi</i>	7
<i>In the fresco</i>	9	<i>În frescă</i>	9
<i>Animal Planet</i>	11	<i>Animal Planet</i>	11
<i>Clepsydra</i>	13	<i>Clepsidră</i>	13
<i>The story in the calendar</i>	14	<i>Povestea din calendar</i>	14
<i>Locked-up churches</i>	16	<i>Biserici închise</i>	16
<i>Outside, up the hillocks</i>	17	<i>Afară pe coline</i>	17
<i>Like in a mirror</i>	19	<i>Ca într-o oglindă</i>	19
<i>Exorcism</i>	20	<i>Exorcizare</i>	20
<i>Atmosphere</i>	21	<i>Atmosferă</i>	21
<i>On roller skates</i>	22	<i>Pe role</i>	22
<i>Head or tails</i>	24	<i>Cap sau pajură</i>	24
<i>Honeycombs</i>	25	<i>Faguri</i>	25
<i>Like elastic</i>	26	<i>Ca un elastic</i>	26
<i>End of season</i>	27	<i>Sfârșit de sezon</i>	27
<i>Amber</i>	28	<i>Chihlimbar</i>	28
<i>Stealthily</i>	29	<i>Tiptil</i>	29
<i>Beyond myself</i>	30	<i>Dincolo de mine</i>	30

Translation
Café

December 2016

<i>Amazement</i>	31	<i>Uimirea</i>	31
<i>Recognition</i>	32	<i>Recunoașteri</i>	32
<i>Stone seeds</i>	33	<i>Semințe de piatră</i>	33
<i>Group portrait</i>	34	<i>Portret de grup</i>	34
<i>A game</i>	35	<i>Joc</i>	35
<i>Pigeons</i>	37	<i>Porumbei</i>	37
<i>On the surface of the universe</i>	38	<i>Pe suprafața universului</i>	38
<i>Above the river</i>	39	<i>Deasupra râului</i>	39
<i>Prayer</i>	41	<i>Rugăciune</i>	41
<i>Seraph</i>	43	<i>Serafim</i>	43
<i>Alone</i>	44	<i>Singuri</i>	44
<i>Slope</i>	45	<i>Pantă</i>	45
<i>Stairs</i>	46	<i>Scară</i>	46
<i>Sweet confusion</i>	49	<i>Dulce confuzie</i>	49
<i>The kernel of darkness</i>	50	<i>Sâmburele de întuneric</i>	50
<i>Playing the cello</i>	51	<i>La violoncel</i>	51
<i>A transparent character</i>	52	<i>Un personaj transparent</i>	52
<i>Every other seven</i>	53	<i>Din 7 în 7</i>	53
<i>Half-timbered work</i>	54	<i>Paiantă</i>	54
<i>Wound</i>	55	<i>Rană</i>	55
<i>Parallels</i>	57	<i>Paralele</i>	57

REQUIEM	58	RECUIEM	58
<i>Sour cherry trees</i>	68	<i>Cireși amari</i>	68
<i>Mysteries</i>	69	<i>Mistere</i>	69
<i>Him</i>	71	<i>El</i>	71
Interview with the poet Ana Blandiana	72	Interviu cu poeta Ana Blandiana	72

How hard it is to caress

How hard it is to caress an angel's wings!
No matter how close, it always eludes your touch
Afraid you might catch it,
It circles, comes back -- you can hardly hear it flutter
The only sound it can make.
Angels, they are unable to speak
Words are awkward
To express them,
Their speechless message is their presence.
The way in which they come closer
To surround you with their aura,
But they instantly move away,
Afraid of intimacy,
Protective, but not familiar,
Forever keeping a distance through which
My words have to crawl to get to them,
Not knowing whether
They are too faint for angels to hear them.
That's the drawback of faith —

Ce greu e să mângâi

Ce greu e să mângâi un înger pe aripi!
Oricât de apropiat, el se ferește de-atingere
De teamă că ai putea să îl prinzi,
Se rotește, revine, fâlfâie abia auzit,
E singurul sunet de care-i în stare.
Ei, îngerii, nu știu vorbi
Cuvintele sunt nepotrivite
Ca să-i exprime,
Mesajul lor mut e prezența.
Felul în care se-apropie
Să te cuprindă cu aura,
Dar imediat se îndepărtează,
Speriați de intimitate,
Protectori, dar nu familiari,
Lăsând mereu o distanță prin care
Cuvintele mele se târâie ca să-i ajungă,
Fără să știe dacă
Nu sunt prea slabe să le-atingă auzul.
Ce handicap al credinței:

Not to know if you are heard, or if you can hear
And that out of all your senses the only one you may still keep
is the tactile dream
To caress an angel's wings without scaring it away...

Să nu știi dacă ești auzit, nici dacă auzi
Și din toate simțurile să rămână doar visul tactil
De-a mângâia, fără să-l sperii, un înger pe aripi...

In the fresco

Church founders striving to carry
Their monasteries
Like capital that can be converted
At the currency exchange office of the afterlife;
Young monks
Having earned doctorates from Cambridge
And wearing sacerdotal attire
That old women from the countryside piously kiss
Crawling on their hands and knees
Across the Cyrillic letters etched in the stone slabs of the floor;
The loudspeakers
Broadcasting the service
All the way to the yard invaded by tents,
To the street along which
Cars are parked
Awaiting their blessing;
And, during this time, faith –
Like swallows
Flying inside the dome,

În frescă

Ctitori purtându-și în brațe cu greu
Mănăstirile,
Ca pe un capital convertibil
La change-office-ul vieții de apoi;
Călugări tineri
Cu doctorate la Cambridge
Și odăjdii sărutate
De țărâncile bătrâne
Târându-se în genunchi
Pe lespezile cu incipții chirilice;
Megafoanele
Transmițând slujba
Până în curtea plină de corturi,
Până în șoseaua pe marginea căreia
Sunt parcate mașinile
Așteptându-și sfințirea;
În timp ce credința –
Asemenea rândunelelor
Care pătrund sub cupolă

Scared away by the bells –
Bumps into the painted walls,
Against the Pantocrator,
Comes down
And sits nicely in the fresco.

Zburătăcite de clopote –
Se rotește speriată,
Se lovește de pereții pictați,
De Pantocrator,
Coboară
Și se așază cuminte în frescă.

Animal Planet

More innocent, still not really innocent
In this universe in which
The laws of nature themselves decide
Who has to kill who,
And the one who kills the most is king:
How admiringly do they record
The placid and ferocious lion tearing up the deer,
And as I turn off the TV set or close my eyes,
I feel like I'm less of an accomplice to murder
Despite knowing that the rushlight of life
Constantly requires blood as fuel,
The blood of another.
More innocent, still not really innocent.
I have eaten with hunters,
Although I enjoyed caressing the long
And velvety ears of the rabbits
Flung as if on a catafalque
On the embroidered table cloth.
Guilty, despite not being the one who pulled the trigger,

Animal Planet

Mai nevinovată, dar nu nevinovată,
În acest univers în care
Înseși legile firii hotărăsc
Cine trebuie să ucidă pe cine
Și cel ce ucide mai mult este rege:
Cu ce admirație este filmat
Leul placid și feroce sfârtecând căprioara,
Iar eu, închizând ochii sau televizorul,
Am senzația că particip la crimă mai puțin,
Deși știu că-n opaițul vieții
Trebuie pus mereu sânge,
Sângele altuia.
Mai nevinovată, dar nu nevinovată,
Am stat la masă cu vânători,
Deși îmi plăcea să mângâi urechile lungi
Și mătăsoase ale iepurilor
Asvârliți, ca pe un catafalc,
Pe fața de masă brodată.
Vinovată, chiar dacă nu eu apăsam pe trăgaci,

But the one to cover her ears
Horried at the noise of death
And at the smell of the killers' shameless sweat.

Ci-mi astupam urechile,
Oripilată de zgomotul morții
Și de mirosul sudorii nerușinate a celor ce-au tras.

Clepsydra

I am watching the clepsydra
In which the sand
Has stopped
Refusing to go on flowing.
It is like a dream:
Nothing moves.
I look in the mirror:
Nothing changes.
The dream of stopping
On our way towards death
Resembles death itself.

Clepsidră

Mă uit la clepsidra
În care nisipul
A rămas suspendat
Refuzând să mai curgă.
E ca într-un vis:
Nimic nu se mișcă.
Mă uit în oglindă:
Nimic nu se schimbă.
Visul opririi
Din drumul spre moarte
Seamănă morții.

The story in the calendar

I had not yet come into being
You were the only one who knew I would come.
And still you set the Annunciation day
Without asking for my opinion.
Or could it be that you were not asked either?
Were you bound
To face the fact too?
Anyway
What could I have decided
As I was swimming in the amniotic fluid,
Loving
The hot flesh coat
That was about to strip me,
To throw me into the world
Naked
Covered in the story as if in a placenta...
Be honest: were you afraid of me?
Of how I grew menacingly
Deep inside you, taking your place?

Povestea din calendar

Încă nu eram,
Numai tu știai că voi fi.
Și totuși ai fixat Bunăvestirea
Fără să mă întrebi.
Sau, poate, n-ai fost nici tu întrebată?
Ai fost și tu pusă
În fața faptului împlinit?
La urma urmei,
Ce-aș fi putut hotărî
Înotând în lichidul amniotic,
Iubind
Haina de carne fierbinte
Care se pregătea să mă dezbrace,
Să mă asvârle în lume
Gol,
Învelit ca-ntr-o placentă-n poveste...
Spune drept: ți-era frică de mine?
De felul amenințător în care creșteam
În adâncul tău, înlocuindu-te?

Is it because you were afraid that you decided
to separate us
by the story in the calendar?

De frică ai hotărât
Să pui între tine și mine
Povestea din calendar?

Locked-up churches

Locked-up churches
Like houses whose owners have left
Without saying for how long,
Without leaving an address.
All around them, the city
Goes on moving trams and bicycles,
Car horns, adverts,
The inhabitants, in a hurry,
Sell and buy, sell and buy,
Eat while walking
And, from time to time, when they get tired,
They stop for a cup of coffee
At a small table on the pavement
By an eleventh-century cathedral
That they look at without really seeing,
Because they are speaking on the phone
And without wondering
Who it is the one that once lived
In such a big house.

Biserici închise

Biserici închise
Ca niște case cu proprietarul plecat
Fără să spună pe cât timp,
Fără să lase adresa.
În jurul lor orașul
Rotește tramvaie și biciclete,
Claxoane, reclame,
Locuitorii grăbiți
Vând și cumpără, vând și cumpără,
Mănâncă în mers
Și, din când în când, obosiți,
Se opresc să bea o cafea
La o măsuță pe trotuarul
De lângă o catedrală din secolul XI,
Pe care o privesc fără să o vadă,
Pentru că vorbesc la telefon
Și fără să se întrebe
Cine este cel ce a locuit cândva
Într-o casă atât de mare.

Outside, up the hillocks

Outside, up the hillocks, the soul
Regains breath,
The green of the grass soothes it
As it rolls around in the half-grass, half-fragrance
Aftergrass.
It takes a deep breath, inspires, expires
The spring that crosses it
Leaving it fear-free.

Lying down in the tall grass
I can see the clouds gliding
Like the hay smell above the hills,
While my eyes and my nostrils
Reveal the mystery:
Sweet and tireless spinning in the chaos,
Wrapping scents and clouds
up the air spindle.

While the soul

Afară pe coline

Afară pe coline sufletul
Își regăsește respirația,
Verdele ierbii îi face bine,
Rostogolit prin otava
Jumătate iarbă, jumătate mireasmă.
Respiră adânc, inspiră, expiră
Primăvara care trece prin el
Curățindu-l de spaime.

Culcată în pajiștea înaltă
Văd norii pe cer lunecând
Ca mirosul de fân peste dealuri,
Iar ochii și nările mele
Descoperă taina:
Rotire dulce și neobosită în haos,
Înfășurând pe fusul văzduhului
Miresme și nori.

În timp ce sufletul

Gets used to the earth
And breathes deep.

Se obișnuiește cu pământul
Și respiră adânc.

Like in a mirror

Before the end of the day
The sun, going down redder and redder,
And the still red moon going up
Are almost similar.

The grass scorched by the great heat
And the bristly stubble
As prickly as a few days' beard
Do not manage to make their black blades
Seem different
On their screens
Facing one another.

A gentle confusion,
Like the moment when you leave
And look back once again,
To see yourself, like in a mirror,
Being born.

Ca într-o oglindă

Înainte de sfârșitul zilei
Soarele, coborând tot mai roșu,
Și luna încă roșie urcând
Sunt aproape la fel.

Iarba scorojită de arșiță
Și miriștea aspră,
Ca o barbă de câteva zile,
Nu reușesc să-și deosebească
Firele negre
Pe ecranele lor
Așezate față în față.

Confuzie blândă,
Asemenea clipei când pleci
Și mai întorci o dată capul,
Și te vezi, ca-ntr-o oglindă,
Născându-te.

Exorcism

When I walk barefoot in the grass
Electricity flows down through me
And into the earth
Like the devil
Goes down into the earth,
Being bound to leave
The body of the possessed
At the exorcist's command.

I yield to the grass
That saves me
From the anxiety that I myself am,
Leaving only my bare feet in the dew
Through which you climb inside me,
Replacing me.

Exorcizare

Când merg cu picioarele goale prin iarbă
Electricitatea se scurge prin mine
Și intră-n pământ
Așa cum diavolul
Intră-n pământ,
Obligat să părăsească
Trupul celui posedat,
La porunca exorcizatorului.

Mă supun ierbii
Care mă salvează
De neliniștea care sunt eu însămi,
Lăsându-mi numai tălpile goale în roua
Prin care tu urci în mine,
Înlocuindu-mă.

Atmosphere

The horizons wrapped all around
Like bandages
Tightly dressing my wounds
So that they do not bleed.
Beyond them, the opaque layers of discord, dark places,
Covering everything as the atmosphere covers the earth.

The crowd streaming down by me
Very curiously caresses my wounds,
Infects them,
Fills with hatred all the voids, all the orifices –
My ears, my nostrils, my mouth –
I can no longer hear or speak, I choke,
The helpless freedom
Surrenders its place little by little:
Nature is horrified by emptiness.

Atmosferă

Orizonturile înfășurate de jur împrejur
Ca niște bandaje
Pansându-mi rănilor strâns
Ca să nu sângereze.
Dincolo de ele, straturile vrajbei, neclare, neguri,
Învelind totul cum atmosfera învelește pământul.

Gloata scurgându-se pe lângă mine
Îmi mângâie plină de curiozitate rănilor,
Mi le infectează,
Umple cu ură toate golurile, toate orificiile –
Urechile, nările, gura –
Nu mai aud, nu mai vorbesc, mă sufoc,
Neputincioasă, libertatea
Se lasă treptat înlocuită:
Natura are oroare de vid.

On roller skates

They pass by on their roller skates,
The headphones blaring in their ears,
Staring at the screens,
Not noticing the leaves that are falling,
The birds leaving,
They pass by on their roller skates
And seasons roll past,
Seasons of their lives,
And the years, and the ages
As they fail to understand what it is all about.
They pass by on their roller skates
Among shadows of reality
That they think exist
And among characters that look like people to them,
Mechanisms
Created by other mechanisms
In their own image,
While God
Steps down amidst them

Pe role

Ei trec pe role,
Cu căștile bubuind la urechi,
Cu ochii fixați pe monitoare,
Fără să observe frunzele care cad,
Păsările care pleacă,
Ei trec pe role
Și peste ei trec rulând anotimpurile
Vieților lor,
Și anii, și veacurile,
Fără să înțeleagă despre ce este vorba.
Ei trec pe role
Printre umbre ale realității
Despre care cred că există
Și printre personaje care li se par oameni,
Mecanisme
Create de alte mecanisme
După chipul și asemănarea acestora,
În timp ce Dumnezeu
Coboară printre ei

And learns to roller skate
So that He may redeem them.

Și învață să meargă pe role
Ca să îi poată salva.

Head or tails

Like barely deciphered tails
On a coin that has been thrown in the air,
So that it may fall and decide
-Head or tails -
Not knowing whose fate it decides
This is how I caught sight of you
As you were falling
Crosswise through the sky,
Tearing up the white shrouds of the clouds
And allowing them to wrap around you,
As if you had known that
At the end of your dive
You were to crush
Against the asphalt on which I stood waiting
To divine my fate
In the angel's entrails.

Cap sau pajură

Ca pe-o pajură abia descifrată
Pe fața unei monede aruncate în sus,
Urmând să cadă și să decidă
-Cap sau pajură -
Fără să știe destinul cui îl hotărăște,
Așa te-am zărit
În timp ce cădeai
De-a curmezișul prin cer,
Sfâșiind giulgiurile albe ale norilor
Și lăsându-le să te înfășoare,
Ca și cum știai că
La sfârșitul picajului
Urma să te strivești
De asfaltul pe care așteptam
Să-mi ghicesc destinul
În măruntaiele îngerului.

Honeycombs

You have not been born,
But are being born
Crossing
One second after another,
Without trying
To be there, when you're here
Or here, when you cross through to the other side.
You are the matter that is narrowly saved
From one breath to another,
Without which we would not exist.
And, as a matter of fact, we are nothing but
Remains, emptied shapes,
Honeycombs from which the honey of eternity
Has trickled down.

Faguri

Tu nu ești născut,
Ci te naști,
Trecând
Din secundă-n secundă,
Neîncercând
Să fii acolo, când ești aici
Sau aici, când treci dincolo.
Tu ești materia salvată riscant
Dintr-o respirație într-alta,
Fără de care n-am fi.
Și nici nu suntem, de fapt,
Decât resturi, forme golite,
Faguri din care mierea eternității
S-a scurs.

Like elastic

The moment between the light of the lightning
And its deafening body,
Stretching out like elastic
That is about to snap,
Hot,
Is keeping me stretched
On a torture board
Between the dark flesh room
And the afterlight.

How natural this fear is:
I can walk no further
I cannot go back.

Ca un elastic

Clipa dintre lumina fulgerului
Și corpul lui asurzitor,
Lungită ca un elastic
Gata să plesnească,
Fierbinte,
Mă ține întinsă
Pe un pat de tortură
Între încăperea de carne obscură
Și lumina de-apoi.

Ce spaimă firească:
Nu pot să mai merg înainte
Nu pot să mă-ntorc înapoi.

End of season

The colour crumpled on the celestial vault
Like an old skin
That has grown too big
For what it has to hide:
The nothingness
The gods have been expelled from
Grows smaller.
A feeling of temporariness, of passing,
Of ending a season,
Envelops the universe
With its snowed up dust around the corners
And out-of-use market halls
Where nonsensical poems are being read.

A zodiac sign change:
Without even noticing,
Suicidal stupidity
Takes over.

Sfârșit de sezon

Mototolită pe boltă culoarea
Ca o piele bătrână
Devenită prea mare
Pentru ceea ce trebuie să ascundă:
Neantul
Din care zeii au fost evacuați
Se face mai mic.
Un aer provizoriu, de trecere,
De sfârșit de sezon,
Învăluie universul
Cu praful troienit pe la colțuri
Și hale ieșite din uz
În care se citesc poezii fără noimă.

Schimbare de zodie:
Prostia sinucigașă,
Fără măcar să-și dea seama,
Preia puterea.

Amber

Forgetting about the world and myself,
I can feel loneliness filling me up like honey
Pouring down into its proper vessel,
Proper in its need of it.

Sacred are the honeycombs that let its gold
Pour on my afterlife,
When your clear punishment,
O, God,
Wraps me up in its own sweet mud.

But the torment is a delight instead of an ordeal
And I remind myself
As a tiny insect captured in amber,
Inside the bright language crypt.

Chihlimbar

Uitând de lume și uitând de mine,
Simt cum singurătatea mă umple ca o miere
Curgând în vasul ce i se cuvine
Pentru c-o soarbe și o cere.

Sacri sunt fagurii din care curge
Aurul ei pe viața-mi de apoi,
Când limpedea-ți pedeapsă, Demiurge,
Mă înfășoară-n dulcele-i noroi.

Dar voluptate-i chinul, nu calvar
Și îmi aduc de mine-aminte
Ca de o găză prinsă-n chihlimbar,
În cripta luminoasă de cuvinte.

Stealthily

I advanced stealthily
Until I got close to the borderline,
Just wanting to touch it
With the tip of my bare foot,
Like in the summer when I touch the borderline
Separating the earth and the sea.
But the line crept backwards,
As if it protecting itself from me,
And I go on advancing
On the death-moistened sand,
Alive and proud
To see myself able to push the border,
Or even crossing it a little,
Without even being aware of it.

Tiptil

Am înaintat tiptil
Până aproape de linie,
Am vrut doar s-o ating
Cu vârful piciorului gol,
Așa cum ating vara linia
Dintre pământ și mare.
Dar linia s-a tras înapoi
Ca și cum s-ar fi apărat ea de mine,
Și eu continui să înaintez
Pe nisipul umezit de moarte,
Vie și mândră
Că pot împinge hotarul,
Sau poate trecându-l puțin,
Fără să știu.

Beyond myself

My pain ceases to exist beyond myself,
It is confined within the bounds of my body
Working like a magnet
That has gathered it from the world.
I privatised the pain, as it were,
And now I am surrounded by a bright void
Like an air-tight aureole insulating the tumour
Of which I know nothing more than that it is myself.

But I know nothing more about myself either.

Dincolo de mine

Durerea mea nu există dincolo de mine,
Ea este închisă între limitele corpului meu
Funcționând ca un magnet
Care a strâns-o din lume.
Am privatizat, cum s-ar spune, durerea
Și acum în jurul meu e un gol luminos
Ca o aureolă etanșă ce izolează tumoarea
Despre care nu știu decât că este eu însămi.

Dar nici despre mine nu știu mai mult.

Amazement

The excruciation of the arrival,
The bewilderment of the departure,
Stretching moments
In which amazement covers everything.
Amazement, resembling a ball that has fallen into the sea
That the wave keeps on carrying
Almost back to shore,
But it carries it back out to sea
Before allowing it
The minimum lapse of carrying a meaning.

Uimirea

Sfâșierea sosirii,
Nedumerirea plecării,
Momente prelungi
În care uimirea acoperă totul.
Uimirea, asemenea unei mingi scăpate în mare
Pe care valul o poartă mereu
Aproape până la țărm,
Dar o ia înapoi
Înainte de a-i acorda
Răgazul minim al sensului.

Recognition

I have certainly been here before,
In this body,
In this room,
In this country.
Astonishment does not prevent me
From recognizing
That which I had already seen,
And which I had forgotten that it had already astonished me.

Recunoașteri

Cu siguranță am mai fost aici,
În acest trup,
În această odaie,
În această țară.
Uimirea nu mă împiedică
Să recunosc
Ceea ce mai văzusem cândva,
Și uitaseam că mă mai mirasem o dată.

Stone seeds

If, as Saint Augustin says,
Evil is nothing but the absence of Good
And death, the absence of life,
In this desert
We are evil
And we are dead
And we don't even know it,
Because we don't know
What it is like to be
Good
Or what it is like to be
Alive,
Like
The stone seeds of the sand
That do not know what it means to yield fruit.

Semințe de piatră

Dacă, așa cum spune Sfântul Augustin,
Răul nu este decât absența Binelui
Și moartea, absența vieții,
În acest pustiu
Noi suntem răi
Și noi suntem morți
Și nici măcar n-o știm,
Pentru că nu știm
Cum e să fii
Bun
Sau cum e să fii
Viu,
Așa cum
Semințele de piatră ale nisipului
Nu știu ce-nseamnă a rodi.

Group portrait

What is left of it?
Grey halos
Or, even worse,
Excited skulls
With voices weakened by time
And emotion
Coming down from exalted Spains.
And the horror of lost memories,
That in-vain-ness
Of having only been defeated by time:
Our hands crippled by arthritis.
Faith can move Mount Olympus.

Portret de grup

Ce-a mai rămas?
Aureole sure
Sau, și mai rău,
Înfrigurate cranii,
Cu voci împuținate de vreme
Și emoție
Recoborând din exaltate Spanii.
Și spaima amintirilor pierdute,
Înzadarul
De-a nu fi fost învinși decât de timp:
Cu mâini anchilozate de artroză.
Credința mută muntele Olimp.

A game

It has been years since I thought
That the biggest misfortune of mankind
Is that there are too many people on Earth.
And, still, I like to play with children,
Taking ambiguous,
Almost perverted pleasure
That must be experienced by those who tend to
Lion or tiger cubs
As if they were kittens,
Forgetting that a time will come when
The game will have to stop,
A time that they keep on postponing
Like in Russian roulette.

I play with the children that will grow into adults
Trying to postpone the moment
When they will enjoy tearing me up,
Becoming grown-ups,
Numerous,

Joc

Sunt ani de când cred
Că marea nenorocire a oamenilor
Este că sunt prea mulți pe pământ.
Și totuși, îmi place să mă joc cu copiii,
Cu plăcerea ambiguă,
Aproape perversă,
Pe care trebuie să o aibă cei ce îngrijesc
Pui de lei sau de tigri
Ca și cum ar fi niște pui de pisici,
Uitând că va veni un moment când
Jocul va trebui să înceteze,
Un moment pe care-l amână mereu
Ca într-o ruletă rusească.

Mă joc cu copiii care vor deveni adulți
Încercând să amân clipa
Când le va face plăcere să mă sfâșie,
Devenind adulți,
Tot mai adulți,

Ever more numerous,
Much too numerous,
While I am left alone at the age of a child.

Tot mai mulți,
Mult prea mulți,
În timp ce eu rămân singură în copilărie.

Pigeons

Hundreds of pigeons, maybe thousands,
Sitting nicely two by two
Up on the sloping church roof,
Each tile has a pigeon sitting on it,
One next to the other,
Having agreed, obviously,
Having minutely organised themselves
In view of broadcasting or receiving
A message
That we cannot manage to decipher.
We can only look at it anxiously:
Too many
Clones of the Holy Spirit...

Porumbei

Sute de porumbei, poate mii,
Așezați cumiți în perechi
Pe acoperișul înclinat al bisericii,
Pe fiecare țiglă un porumbel,
Unul lângă altul,
Înțeleși între ei, evident,
Organizați cu minuție
În vederea transmiterii sau primirii
Unui mesaj
Pe care nu reușim să-l descifrăm.
Îl privim doar cu neliniște:
Preanumeroase
Clone ale Sfântului Duh...

On the surface of the universe

A world I can understand so little of:
The words dress me up
In fog and clouds
From which a morning star
With frayed edges
Tries to glean a ray of meaning now and then.
Everything is either too far
Or too close,
Always the wrong lenses,
Formless shapes,
Neither taste, nor smell,
Just the fingers getting lost
On the rough surface
Of the universe.

Pe suprafața universului

O lume din care înțeleg atât de puțin:
Cuvintele mă îmbracă
În ceață și nori
Din care rar câte un luceafăr
Cu margini zdrențuite
Încearcă să strecoare câte o rază de sens.
Totul este sau prea departe
Sau prea aproape,
Lentilele mereu nepotrivite,
Formele nonfigurative,
Nici gust, nici miros,
Doar degetele pierdute
Pe suprafața zgrunțuroasă
A universului.

Above the river

In the icons hanging for centuries
Above the river
Death was dressed
Fashionably
(according to the latest trends of the time,
When the bridge was built
And the icon was painted).
It, the eternal one,
Obeyed such provisional
Rules,
It had, therefore, a sense of humour,
It liked to play,
It was amused by its own image
Illustrating the ephemeral
Up to date.
Or maybe it was only the painter
Who had fun
Drawing
His self-portrait

Deasupra râului

În icoanele suspendate de secole
Deasupra râului
Moartea era îmbrăcată
La ultima modă
(Ultima modă atunci,
Când a fost construit podul
Și pictată icoana).
Ea, cea eternă,
Se supunea unor reguli
Atât de trecătoare,
Avea deci umor,
Îi plăcea să se joace,
O distra propria ei imagine
Ilustrând efemerul
La zi.
Sau poate doar pictorul
Se amuzase
Făcându-și
Deasupra râului

Above the forever-flowing
River
In this future disguise...

Mereu curgător
Autoportretul
În acest travesti viitor...

Prayer

God of dragonflies, of moths,
Of skylarks and of owls,
God of earth worms, of scorpions
And of cockroaches,
You, who have taught each of them something different
And know beforehand what will happen to every one,
I would give anything to understand what it feels like

To set the proportions
Of poisons, colours, fragrances,
When you placed the song in this beak
And the croak in the other
Murder in this soul and ecstasy in the other,
But, above all, I would give anything to know
If you felt any remorse
For having made some of them victims and others executioners,
Equally guilty to all of them
For having confronted them all
With a fait accompli.

Rugăciune

Dumnezeu al libelulelor, al fluturilor de noapte,
Al ciocârlilor și al bufnițelor,
Dumnezeu al râmelor, al scorpionilor
Și al gândacilor de bucătărie,
Dumnezeu care i-ai învățat pe fiecare altceva
Și știi dinainte ce i se va întâmpla fiecăruia,
Aș da orice să înțeleg ce-ai simțit

Când ai stabilit proporțiile
Otrăvurilor, culorilor, parfumurilor,
Când ai așezat într-un cioc cântecul
Și în altul croncănitul,
Și-ntr-un suflet crima și în altul extazul,
Aș da orice, mai ales, să știu
Dacă ai avut remușcări,
Că pe unii i-ai făcut victime și pe alții călăi,
Egal de vinovat față de toți
Pentru că pe toți i-ai pus
În fața faptului împlinit.

God of the guilt of having decided by yourself
What the proportion between good and evil should be,
The scales scarcely held on balance
By the bloody body
Of your son that doesn't look like you.

Dumnezeu al vinovăției de a fi hotărât singur
Raportul între bine și rău,
Balanța menținută cu greu în echilibru
De trupul însângerat
Al fiului tău care nu-ți seamănă.

Seraph

Six swan wings
Of which only two are used to fly,
Two more, to protect your eyes
Against the too-bright light
And the last two, crossed
Over the genitals that, in fact, are not there,
Just like there are no eyes,
No ears, no lips,
Only blank spots,
Like in children's drawings,
where the organs would have been marked.
And a name meaning
"The one who burns"
(As
Do the stars that you are responsible for:
Ashless,
Smokeless,
Meaningless,
Billions of them).

Serafim

Șase aripi de lebedă
Din care doar două să zbori,
Alte două, ca să-ți acoperi ochii
De lumina prea multă
Și ultimele, încrucișate
Peste sexul care, de fapt, nu există,
Cum nu există nici ochii,
Nici urechile, nici buzele,
Doar locul lor însemnat
Ca-n desenele copiilor
Și un nume însemnând
„Cel ce arde”
(Precum
Ard stelele de care răspunzi:
Fără cenușă,
Fără fum,
Fără sens,
Miliarde).

Alone

I look at them and I wonder
How alone they are.
And how guilty they are
Of being lonely.
I look at them for a long time
And wonder –
How much loneliness
Can anyone bear,
Before dying from loneliness?
What about after?

Singuri

Mă uit la ei și mă mir
Cât sunt de singuri.
Și cât de vinovați sunt
Că sunt singuri.
Mă uit la ei îndelung
Și mă întreb –
Câtă singurătate
Este în stare să îndure fiecare,
Înainte să moară de singurătate?
Dar după?

Slope

It feels so good that I am not young anymore,
I find myself thinking
In the few moments when
I remember
That I am no longer young.
I am talking about the moments when
I slip as if on a banana peel
On the future's slime-covered sidewalk
And I desperately wish to stop,
Because everything is incomprehensible
Unless I accept that the street's
Slope runs steeper and steeper.

Pantă

Ce bine că nu mai sunt tânără,
Mă trezesc spunându-mi
În puținele clipe în care
Îmi aduc aminte
Că nu mai sunt tânără.
E vorba de clipele în care
Alunec ca pe o coajă de banană
Pe trotuarul acoperit de mazăge viitorului
Și aș vrea cu disperare să mă opresc,
Pentru că totul este de neînțeles
Dacă nu accept că strada
Are o pantă din ce în ce mai periculoasă.

Stairs

Inside the mysteries of the flesh
I could never reach
The peak of ecstasy.
I would climb up with great difficulty,
Would slide down, would come back again and again,
Would try to guess
If I had not arrived by any chance
Without realising it
And I would even humiliate myself
By persuading myself
That I was there indeed,
Imagining that I felt
What I imagined
That it must feel like.

Forgive me for this
Upturned mirror,
But in heaven as it is on earth.
Everything is alike.

Scară

În misterele sângelui
Nu am reușit niciodată să urc
Până pe culmea extazului.
Mă cățăram cu efort,
Lunecam, mă întorceam iar și iar,
Încercam să ghicesc
Dacă nu cumva am ajuns
Fără să-mi dau seama
Și chiar mă umileam
Convingându-mă singură
Că mă aflu acolo,
Imaginându-mi că simt
Ceea ce îmi imaginam
Că trebuie simțit.

Iartă-mă pentru această
Răsturnare-n oglindă,
Dar precum pe pământ așa și în cer.
Totul seamănă.

I am trying to reach out to You, to get closer,
To let Your aura swallow me up,
To imagine that I have touched You
Falling in ecstasy,
Like birds fall in the heavenly vault.
And I fail.

And I never know
Whether something comes next
Or this is it.

Forgive me because, powerless,
Seized with fury,
I pretend to see you
And I try to lie to myself,
By inventing
Instead of finding you.
Forgive me for my irreverence
That I climb as if on a flight of stairs,
Punish me,
By snatching it from beneath my feet,

Încerc să te-ajung, să m-apropiu,
Să mă las înghițită de aură,
Să-mi închipui că te-am atins
Căzând în extaz,
Cum cad păsările în înalt.
Și nu reușesc.

Și nu știu niciodată
Dacă mai urmează ceva
Sau asta e tot.

Iartă-mă pentru că, neputincioasă,
Cuprinsă de furie,
Mă prefac că te văd
Și încerc să mă mint,
Inventându-te
În loc să te găsesc.
Iartă-mă pentru profanarea
Pe care mă sui ca pe-o scară,
Pedepsește-mă,
Smulge-mi-o de sub picioare,

So that I stay hanging
In the madness
That I will no longer be able to question.

Ca să rămân suspendată
În nebunia
De care să nu mă mai pot îndoi.

Sweet confusion

I am wearing your clothes
Which my body inhabits
Feeling surprised at how well they fit
The clothes are surprised too.
As if you had come back –
Sweet confusion
destined to hide
The seed passed on from one century to another.
I am wearing your clothes in the streets where you believed.
Make me believe too,
Let your light fill me
And let the clothes move by themselves
While the seams allow a glimpse
Of the brilliance of the seed
Passed from one century to another

Dulce confuzie

Port hainele tale,
Pe care corpul meu le ocupă
Mirându-se de potrivire
Și hainele se miră.
Ca și cum chiar tu ai fi revenit –
Dulce confuzie
Menită s-ascundă
Sâmburele trecut dintr-un secol într-altul.
Port hainele tale pe străzile unde tu ai crezut.
Fă-mă și pe mine să cred,
Lasă lumina ta să mă aprindă
Și hainele să se miște singure,
Zărindu-se pe la cusături
Strălucirea sâmburelui
Trecut dintr-un secol într-altul.

The kernel of darkness

Its shining body,
Throbbing to the rhythm of the sky's breath,
Spreads a light around it
Which is born second by second
From the kernel of darkness
Clinging to the wick, almost perishing,
But recovering, surviving
At the heart of splendour,
Making it possible...
An almost sensuous dance

Sâmburele de întuneric

Trupul strălucitor,
Zbătându-i-se în ritmul respirației văzduhului,
Răspândește în jur o lumină
Născută secundă de secundă
Din sâmburele de întuneric
Gata să piară lipit de feștilă,
Dar revenindu-și, supraviețuind
În miezul splendorii,
Făcând-o posibilă...
Dans aproape sensual

Playing the cello

Like a curtain
Forever blown by a wind
Caused by the movement of one's forehead –
A nervous movement,
Without any intention and purpose,
Completely useless –
The stones would cover and then reveal
The eyes carefully hidden by eyelids.
The plaits
Grizzled, of course, but not grey,
More likely a smoke or a mist
Excluding old age,
Just the fluttering
Over a cheek sunk into mystery
As in some water
That the forehead, moving rhythmically,
Turns into waves and undulations
While the smoky locks
Are submerged.

La violoncel

Ca o perdea
Bătută mereu de un vânt
Produs de mișcarea frunții –
O mișcare nervoasă,
Fără intenție și scop,
Nefolosind la nimic –
Pietrele acopereau și descopereau
Ochii ascunși cu grijă și de pleoape.
Pletele
Cărunte, desigur, dar nu cenușii,
Un fum mai curând sau o ceață
Excluzând bătrânețea,
Doar fluturarea
Peste obrazul cufundat în mister
Ca-ntr-o apă
Pe care fruntea, mișcându-se ritmic,
O face unde și valuri,
Iar pletele fumurii
Se scufundă.

A transparent character

I have never understood it,
Have never known its definition:
A transparent character
Or just a breeze
That you don't even feel,
Although it touches you.

But years later, decades later
You begin to discover
Its marks
Imprinted in your flesh,
Deep
Like traces of claws.
All I know about it
Is that it rushes
Towards the place
In which it stops being.

Un personaj transparent

Nu l-am înțeles niciodată,
Nu i-am cunoscut definiția:
Un personaj transparent
Sau numai o boare
Pe care nici nu o simți,
Deși te atinge.

Doar după ani, după decenii
Începi să-i descoperi
Urmele
Întipărite în carne,
Adânci
Ca niște urme de gheare.
Tot ce știu despre el
Este că se grăbește
Spre locul
Unde încetează să fie.

Every other seven

If after every seven years
Nothing of me is me any longer
Why am I surprised that I am a stranger?
The alienation is but natural
When all that's new
Forgets me and erases me
Like footsteps on the sand erased by the sea.

Din 7 în 7

Dacă din șapte-n șapte ani
Nimic din mine nu mai e eu însămi,
De ce să mă mai mir că sunt străină?
Firească e alienarea,
Când tot ce-i nou
Mă uită și mă șterge
Cum șterge urmele pe plajă marea.

Half-timbered work

We stay here
Surrounded by half-timbered walls,
Like the neighbours' cow
Whose milk we drink
Every night
After it has been milked by chapped, stiff hands
Just like twigs.
We stay here
Surrounded by the old plum trees
That can no longer bear fruit
And peasant women too old to bear more peasants.
We stay here
Feeling good and at home
In this world
From which we are learning how to die.

Paiantă

Stăm aici
Între pereții de paiantă,
Ca vaca din vecini
Al cărei lapte îl bem
În fiecare seară
Muls de mâinile crăpate și țepene
Ca niște vreascuri.
Stăm aici
Între prunii bătrâni
Care nu mai au putere să rodească
Și țărăncile prea bătrâne să mai nască țărani.
Stăm aici
Simțindu-ne bine și-acasă
În această lume
De la care învățăm să murim.

Wound

Someone has twisted wire
Around the trunk of the cherry tree,
Wounding it deeply and mercilessly
Because they did not know that a cherry tree could be wounded
(Socrates, I think, said that people are cruel
Out of ignorance),
And the tree started abundantly bleeding
A sticky blood,
Reddish brown, the colour of amber,
Like a stabbed animal, not like a tree.
And its leaves went pale at the height of summer
As if it were transfigured by pain.
“Our cherry tree is dying”, you said as if about a relative
When you found the wire
And started unwinding it slowly
Careful not to make it suffer,
Examining him now and then with your eyes
To check whether the operation was hurting it.

Rană

Cineva a răsucit o sârmă
În jurul tulpinii cireșului,
Rănindu-l adânc fără milă
Pentru că nu știa că un cireș poate fi rănit
(Socrate, mi se pare, spunea că oamenii sunt răi
Din neștiință),
Iar el a început să sângere abundant
Cu un sânge cleios,
Maroniu, asemenea chihlimbarului,
Ca un animal înjunghiat, nu ca un arbore.
Și frunzele i s-au făcut în plină vară palide
Ca și cum de durere s-ar fi schimbat la față.
„Cireșul nostru moare”, ai spus ca despre o rudă
După ce ai descoperit sârma
Și ai început să o desfăci încet
Cu grija de a nu-l face să sufere,
Cercetându-l din când în când cu privirea
Să verifici dacă operația îl doare.

"Do you think it will make it?" you asked me in the end.
"I am certain it will" I answered,
Knowing that the cherry tree could hear us.

„Crezi c-o să scape?” m-ai întrebat la sfârșit.
„Sunt sigură”, ți-am răspuns,
Știind că cireșul ne aude.

Parallels

Without the hope of waking up,
We lie locked in our sleep
As in an airproof capsule
Where everyone dreams another dream,
Not doubting that it was real.
Soldiers asleep, armed to the teeth,
Proceed under the burden of their helmets,
Canteens, blankets, effects,
Tools with which they kill – without waking them up –
Other soldiers having fallen in a parallel sleep.
While cataleptic historians
Are writing chronicles
About all that in their own nightmare,
And poets dream that they wake up and find out
How reality is somewhere else.

Paralele

Fără speranța trezirii,
Suntem închiși în propriul somn
Ca într-o capsulă etanșă
În care visează fiecare un alt vis
Despre care nu se îndoiește că e realitatea.
Soldați adormiți, înarmați până-n dinți,
Înaintează îngreunați de căști,
Gamele, pături, efecte,
Unelte cu careucid – fără să-i trezească –
Pe alți soldați adormiți într-un somn paralel.
În timp ce istorici cataleptici
Scriu cronici
În propriul coșmar despre toate acestea,
Iar poeții visează că se trezesc și descoperă
Cum realitatea e în altă parte.

REQUIEM

(to my mother)

1.

"Who's there behind you?", you asked
And I dared not look back.
I only whispered: "Nobody."
"Yes, there is someone, I can see them
And I want to know who it is."
But without looking back
I whispered: "It's Nobody."

2.

Your voice
And the sounds of rain
Wrapped me
In a straitjacket.
Rhythmically, the same rhythm,
Rain sounds and your voice

RECUIEM

(mamei)

1.

„Cine e în spatele tău? ", m-ai întrebat
Și eu n-am îndrăznit să întorc capul.
Am șoptit doar: „Nimeni."
„Ba da, mi-ai spus, îl văd
Și vreau să știu cine este. "
Dar fără să mă întorc,
Eu am șoptit: „Este Nimeni."

2.

Vocea ta
Și zgomotele ploii
Mă împachetau
Într-o cămașă de forță.
Ritmic, același ritm,
Zgomotele ploii și vocea ta

Imploring: "Stop it, Lord,
Stop it."
You, Lord, who hold me
Ensnared in pity
Like in a straitjacket,
Without making a decision
About
Hearing
Her prayer or not.

3.

What can it be like to feel
That you're being pushed forward
By someone or something,
Without being able to object,
Without knowing where to,
But going faster and faster,
Sometimes not even managing
To walk
Rather slip

Implorând : „Pune capăt, Doamne,
Pune capăt.”
Doamne, tu cel ce mă ții
Îmbrățișată în milă
Ca într-o cămașă de forță,
Fără să te hotărăști
Dacă
Să-i ascuți
Sau nu ruga.

3.

Cum poate să fie să simți
Că te împinge din spate
Cineva sau ceva,
Fără să te poți împotrivi,
Fără să știi înspre ce,
Dar să mergi tot mai repede,
Uneori chiar să nu mai reușești
Să pășești
Și atunci să aluneci

Or even glide,
On short distances,
But without being sure
That you will be able to fly,
When flight becomes
The only option,
At the sudden end of the path...

4.

"A poet whom I think you have not read,
I would tell you,
Was convinced he existed even
Beyond death
Whose result is being born on Earth."
And – as you forgot about your pain for one minute –

You would smile as if you had heard a joke,
A sad one,
And I went on, so that I could make you laugh:

Sau, chiar, pe scurte porțiuni,
Să planezi,
Dar fără certitudinea că
Vei fi în stare să zbori,
Atunci când zborul va rămâne
Singura șansă,
La capătul brusc al cărării...

4.

„Un poet pe care nu cred că l-ai citit,
Îți spuneam,
Era convins că există
Și dincolo de moarte
Al cărei rezultat este nașterea pe pământ.”
Și – uitându-ți o clipă durerea –

Tu zâmbeai ca de o glumă
Tristă,
Iar eu continuam, ca să te fac să râzi:

"If you don't like it out there,
Remember Novalis,
And, above all, don't forget
Tie a knot in your handkerchief to make sure you won't -
To warn me
When you come back."

5.

A messenger of good news
Stretching his long shadow
On the wall behind the head of your bed,
He stood there waiting.
He had, probably, told himself,
And now he was waiting for you to rejoice.

But you had not heard
And, without seeing him, went on
Suffering,
While he,
Wings pricked up,

„Dacă nu te vei simți bine acolo,
Adu-ți aminte de Novalis,
Și mai ales nu uita
Fă-ți un nod la batistă -
Să mă previi
Când revii."

5.

Mesager al știrilor bune
Întinzându-și umbra prelungă
Peste peretele de la capul
Patului tău,
El stătea așteptând.
Își spusese probabil,
Și acum aștepta să te bucuri.
Dar tu nu auziseși
Și continuai, fără să-l vezi,
Să suferi,
În timp ce el,
Cu aripile ciulite,

Was trying to listen to you,
Breathing or not.

6.

You are so beautiful,
Almost translucent,
Still material, but a matter
Of which nothing is left but light

Drawn on the pillow.
A silvery shadow,
Already a shadow,
Starting to belong
To another world, another state of aggregation,
Even now,
Even before.

7.

If time were the life of the soul,

Încerca să te asculte,
Respirând sau nu.

6.

Ești atât de frumoasă,
Străvezie aproape,
Materială încă, dar o materie
Din care n-a rămas decât lumina

Desenată pe pernă.
Umbră argintie,
Încă de pe acum umbră,
Începând să aparții
Altei lumi, altei stări de agregare,
Încă de pe acum,
Încă dinainte.

7.

Dacă timpul ar fi viața sufletului,

As Plotinus said,
Now I have less soul
Than I did ten years ago.
And you have almost none at all.
But no.
Nothing is lost:
Time is collected into the soul
Like a thread of sand in an hourglass,
Flowing from ideas, from sparks,
A strip that you
Go on
Spinning,
An hourglass that you
Need only turn over,
If you're so inclined.

8.

I knew you could see us from above
As if you were buried in the sky
Before you went into the grave

Cum spune Plotin,
Eu am acum mai puțin suflet
Decât acum zece ani.
Iar tu aproape deloc.
Dar nu.
Nu se pierde nimic:
Timpul se strânge în suflet
Ca-ntr-o clepsidră curgând
Fir de nisip din idei, din scânteii,
Pe care tu
Îl torci
În continuare,
O clepsidră pe care
Nu trebuie decât, dacă vrei,
S-o întorci.

8.

Știam că ne vezi de deasupra
Ca și cum ai fi fost îngropată în cer
Înainte de a fi în mormânt

Or as if
Everything were just mirrored
In heaven
As it is
On earth.
I remembered
The severe eye
Of yore
From which nothing could be hidden
And, like back then,
I was afraid and
I wished I could obey you,
But I no longer knew
What it meant to be good.

9.

The fact that I cannot see you,
That we do not meet,
That I head,
Stopping at the last minute,

Sau, ca și cum,
Totul se oglinea pur și simplu
Precum
Pe pământ
Așa și în cer.
Îmi aduceam aminte
Ochiul sever
De demult
Căruia nu i se putea ascunde nimic
Și, ca și atunci,
Îmi era frică și
Aș fi vrut să te-ascult,
Dar nu mai știam ce înseamnă
Să fiu cuminte.

9.

Faptul că nu te văd,
Că nu ne-ntâlnim,
Că mă îndrept,
Oprindu-mă în ultima clipă,

Towards the phone I was talking on,
Does not mean you do not exist.
Maybe you are late
Like the lowest
Note of the organ,
So grave that
Nobody can hear it.

10.

Your voice reverberating from one clod to another
Reaches me in my sleep.
The same voice that used to call me when I was a child
In the dream
From which I used to wake up soaked in tears
And you did not need to soothe me:
- "Don't cry, don't cry..."
- "I dreamt you were dead", I would tell you,
"And that you were calling me from out there."
"Don't cry, don't cry,
I'm here", you would tell me.

Spre telefonul la care vorbeam,
Nu-nseamnă că nu ești.
Poate întârzii
Asemenea celei mai joase
Note a orgii,
Atât de profundă încât
Nimeni nu o poate auzi.

10.

Glasul tău reverberat din bulgăr în bulgăr
Ajunge la mine în somn.
Același glas care mă striga în copilărie
În visul
Din care mă trezeam scăldată în lacrimi
Și nu trebuia să mă mângâi:
- „Nu plânge, nu plânge...”
- „Am visat c-ai murit, îți spuneam,
„Și că de-acolo mă strigi.”
„Nu plânge, nu plânge,
Sunt aici”, îmi spuneai.

"Don't cry, don't cry",
You tell me,
"Out there is right here."

11.

Don't let me
Fall into the future,
Fray out into the time to come
As in the sky's pit
A spirit
That is buried in its foreign horizon.
Be the anchor for me
Stuck in clay
Able to hold me tight wrapped in grass
In today,
The place that has turned into past,
Be the anchor for me
And ask...

„Nu plânge, nu plânge”,
Îmi spui,
„Acolo e-aici.”

11.

Nu mă lăsa
Să cad în viitor,
Să mă destram în timpul ce-o să vină
Ca-n groapa cerului
Un zburător
Înmormântat în zarea lui străină.
Fii pentru mine ancora
În lut
În stare să mă țină strâns cu iarbă
În astăzi,
Locul devenit trecut,
Fii pentru mine ancora
Și-ntreabă...

12.

"Write", you said.
And I grabbed a pencil and some paper
Thinking you wanted to dictate to me.
"Write", you repeated.
Then you fell silent like an icon.
And I started to put down in writing
Your silence.
Your silence
From which everything pours out.
As blood pours from a wound.

12.

„Scrie”, ai spus.
Și eu am luat creion și hârtie
Crezând că vrei să-mi dictezi.
„Scrie”, ai repetat.
Și-ai tăcut ca o icoană.
Iar eu am început să scriu
Tăcerea ta.
Tăcerea ta
Din care toate curg
Cum curge sângele din rană.

Sour cherry trees

Sour cherry trees blown by the evil wind,
Clapping their branches one against the other,
Tangling them,
Hugging themselves like that in hatred,
And still not managing to bear fruit
Those little black berries mixing
Sour and sweet.

The sweet and sour fruit
Leaves behind on my lips, on my fingers
Its ink-like traces.
Has it tried to mark on me at least
The once secret fraction,
The golden ratio between extremes?

The wind airs up the indecipherable traces
On skin dirty
With good and bad,
With sweet and sour.

Cireși amari

Cireși amari bătuți de vântul rău,
Plesnindu-și ramurile unele de altele,
Încâlcindu-le,
Îmbrățișându-se astfel singuri cu ură,
Și totuși nereușind să rodească
Bobițele negre în care se amestecă
Amarul și dulcele.

Fructele dulci și amare
Îmi lasă pe buze, pe degete
Urmele lor de cerneală.
Au încercat să noteze pe mine măcar
Frația secretă odinioară,
Raportul de aur dintre extreme?

Petele indescifrabile vântul le svântă
Pe pielea murdară
De bine și rău,
De dulce și-amar.

Mysteries

When I stare at the leaves of the oak tree
Worried by a wind that they alone can feel,
The Dodona mystery no longer seems
Incomprehensible to me
And I don't find it hard to picture Zeus
Living like an outlaw.

It's strange that people never wonder
Where do gods live when they are no longer gods,
Immortal beings that have to while away their powerless
Eternity. Humiliated,
They are unseen observers of our world
Which is mysterious, for not being able
To admit that there are mysteries in it.

And, still, I can feel them come close sometimes:
Apollo comes in my sleep, slams open the door,
I can hear his footsteps on the kitchen floor,
He skims through my papers, touches the keys,

Mistere

Atunci când privesc fix frunzele stejarului
Neliniștite de un vânt pe care numai ele îl simt,
Misterul de la Dordone nu mi se mai pare
De neînțeles
Și nu mi-e greu să mi-l imaginez pe Zeus
Trăind în ilegalitate.

Ciudat că oamenii nu se întreabă niciodată
Unde trăesc zeii după ce nu mai sunt zei,
Nemuritori care trebuie să-și consume eternitatea
Lipsită de putere. Umiliți,
Ei sunt spectatori nevăzuți ai lumii noastre
Misterioasă, pentru că nu e în stare
Să recunoască misterele.

Și totuși, îi simt câteodată cum se apropie:
Apollo vine în somn, dă ușa de perete,
Îi aud pașii pe dalele din bucătărie,
Îmi răsfoiește hârtiile, atinge tastele,

Then stops a long while in front of the crucifix
Understanding, perhaps, how
One mystery has come to replace another.

Apoi se oprește îndelung în fața crucifixului
Înțelegând, poate, cum
Misterele s-au înlocuit unele pe altele.

Him

When I say Him
I often think about time,
The one whose name cannot be uttered
Like the devil,
The one that fills us up,
Like forms without substance,
Which – when He decides
To leave us –
Abandon, poor burst balloons
That the air has hissed out of,
Disappearing into nothingness,
That is in Himself...

El

Când spun El
Mă gândesc adesea la timp,
Cel cu numele de nepronunțat
Ca „Ucigă-l toaca”,
Cel ce ne umple,
Ca pe niște forme fără fond,
Pe care – când se hotărăște
Să ne părăsească –
Le lasă, biete baloane pleznite
De unde aerul a ieșit șuierând,
Dispărând în neant,
Adică în el însuși...

Interview with the poet Ana Blandiana

What is literature in general and what does it mean to you, in particular?

To me, ever since my childhood and throughout my entire life, it has been the most striking method of education; to me, as a writer, it is the professional way in which I express myself; and to mankind, it is the most efficient method to record the world's memory.

Have you ever tried to express yourself by means of other arts? If so, have you achieved excellence in another kind of artistic manifestation/expression?

No, I have not. No, I have not.

Are there any favourite authors or books that have influenced your life or the way you think? Which author and which book, how have they marked you?

I have answered this question several times before. I feel close to Rilke, or to Emily Dickinson, although there is almost no common point between them, to Seamus Heaney and to

Interviu cu poeta Ana Blandiana

Ce este literatura în general și ce reprezintă ea pentru dumneavoastră?

Pentru mine, ea a reprezentat încă din copilărie și pe parcursul întregii vieți cea mai percutantă formă de educație; pentru mine ca scriitor este forma mea profesională de exprimare; iar pentru omenire este forma cea mai eficientă de păstrare a memoriei lumii.

Ați încercat să vă exprimați și prin intermediul altor arte? Dacă da, ați excelat într-o altă formă de manifestare artistică?

Nu. Nu.

Există autori preferați și cărți care v-au influențat viața sau modul de a gândi? Care și care, în ce fel v-au marcat?

Am răspuns de multe ori la această întrebare. Mă simt aproape de Rilke, sau de Emily Dickinson, deși între ei nu există aproape niciun punct comun, de Seamus Heaney și de Anna

Translation
Café

Anna Ahmatova, who belong to different worlds. And still, I feel I'm being crossed by tangents relating them. In Romanian poetry, I feel like living on the meridian between Eminescu and Blaga, which runs through me and keeps going.

Should a writer use his or her personal experience in their literary creation?

I think all great writers write only about themselves, even if their experience is projected in other centuries or on other planets than the books that they write. Those who don't do this are literature tailors.

What literary genre allows you to be yourself? Do you identify yourself with one or several genres?

I have been making rhymes even before I could read or write. So, obviously, poetry is the specific way in which I express myself, which I am not even certain that was chosen by me. In fact, I don't write poetry whenever I want to, but when God wants me to, unless it is god Himself who writes it. This does not mean that I only write poetry. I started to write prose when reality, the raw material of my pages, became so

Ahmatova, care aparțin unor lumi diferite. Și totuși simt că trec prin mine tangente care îi înrudesesc între ei. În poezia românească mă simt locuind pe meridianul dintre Eminescu și Blaga care mă străbate și se continuă mai departe.

Ar trebui scriitorul să folosească experiența personală în creația literară?

Nu cred că există mare scriitor care să scrie despre altceva decât despre el însuși, despre ce a trăit el, chiar dacă experiența lui este plasată în alte secole sau pe alte planete decât în cărțile pe care le scrie. Ceilalți sunt croitorii de literatură.

Ce gen literar vă permite libertatea de a fi dumneavoastră însevă? Vă identificați cu unul sau mai multe genuri?

Am făcut versuri de dinainte de a fi știut să citesc sau să scriu. Deci este evident că poezia este modalitatea mea specifică de exprimare, pe care nici nu sunt sigură că eu am ales-o. De altfel, nu scriu versuri când vreau eu, ci când vrea Dumnezeu, dacă nu cumva chiar El le scrie. Asta nu înseamnă că scriu numai versuri. Proză am început să scriu atunci când realitatea, care era materia primă a paginilor mele, devenise atât de

overwhelming that, by putting it into verse, it would have become a danger to poetry. It would have been as if I tried to load ore in a paper boat. I don't think that it is exaggerated to say that I started writing prose because I needed to protect my poetry. Just as I wrote essays because I needed to try and make my revelations sound logical, to try and understand them myself and to explain them to the others. And so, I have become a professional writer, namely someone who sits down at his/her desk and writes for hours on end, instead of just transcribing flashes of inspiration. Which is less, but also more than simply being a poet.

When and how did you feel that this is your call?
I can't remember exactly. I was too young.

What does writing mean to you? What does it mean to you to express yourself by writing poetry or prose?

I once wrote that the only excuse for the existence of poetry is its inevitability. Writing, at least for me, is a compulsory activity, a responsibility that is incumbent on us without the need to agree on it, and one cannot refuse to bear it,

apăsătoare, încât mi se părea că, trecând-o în versuri, ar fi fost periculoasă pentru poezie. Ar fi fost ca și cum aș fi încercat să încarc minereu de fier într-o barcă de hârtie. Nu cred că exagerez spunând că am început să scriu proză din nevoia de a-mi proteja poezia. După cum am scris eseuri din nevoia de a încerca să trec în registru logic revelațiile, de a încerca să le înțeleg eu însămi și de a încerca să le explic celorlalți. Și astfel, am devenit scriitor profesionist, adică cineva care se așează la masă și scrie ore întregi, nu transcrie doar fulgerele inspirației. Ceea ce e mai puțin, dar și mai mult decât a fi poet pur și simplu.

Când și cum ați simțit că aceasta e vocația dumneavoastră?
Nu-mi amintesc exact. Eram prea mică.

Cum vedeți actul scriiturii? Ce înseamnă pentru dumneavoastră să vă exprimați prin poezie sau proză?

Am scris cândva că singura scuză a existenței poeziei este faptul că e inevitabilă. Actul de a scrie, pentru mine, cel puțin, este o operație obligatorie, imperativă, este o sarcină pe care o porți fără să fii întrebată și nu poți să refuzi să naști, din

once the Annunciation has taken place. To write is to express oneself: one expresses oneself, therefore one exists.

To what extent do one's birthplace and the place where one lives affect one's literary or artistic works?

As far as I am concerned, to a great extent. I am not just a writer, I am a Romanian writer. I can only exist if I can feel my roots, no matter how universal or generally human my obsessions and themes of meditation may be. And no matter how deprived of local colour may be the fruit that grows from the sap climbing up from these roots.

What inspires you?

Everything I see, everything I hear, everything I read, everything I live.

Do you think it is fortunate or a disadvantage for a writer's work to be translated and critiqued during his or her lifetime, because, thus, they are able to explain their works as compared to different cultures? How do you see the relationship between the creator and the translator and the one between the creator and the critics if it occurs over centuries and if they are contemporary?

moment ce ai trecut de Buna Vestire. A scrie înseamnă a te exprima: te exprimi, deci ești.

În ce măsură locul nașterii și cel în care trăiești își pun amprenta pe creația literară sau artistică?

În ceea ce mă privește, în mare măsură. Nu sunt pur și simplu scriitor, sunt scriitor român. Nu pot exista decât simțindu-mi rădăcinile, oricât de universale sau general umane mi-ar fi obsesiile și temele de meditație. Și oricât de lipsit de culoare locală ar fi fructul pe care îl crește seva suită din aceste rădăcini.

Ce vă inspiră?

Tot ce văd, tot ce aud, tot ce citesc, tot ce trăiesc.

Credeți că e o șansă sau un dezavantaj pentru un scriitor să fie tradus și criticat în timpul vieții pentru că își poate explica opera în raport cu alte culturi? Cum vedeți relația creator-traducător și creator - critici dacă are loc peste secole și dacă sunt contemporani?

Translation
Café

I have never required that any of the pages written by me should be translated. I met some of my translators long after they had translated me, and there are others whom I have never met. And others have become my friends. But even in such cases, when they happened to come to me for solutions – if the translations were into languages that I speak, I felt as if our destinies, the author's and the translator's, were parallel, that each of us is expressing himself or herself in his or her work, and, obviously, that the translated variant of my page belongs to the translator at least insofar as it belongs to me. I generally prefer translations into languages that I don't speak, because I can imagine that they are perfect. This year, I have had an interesting experience, which, I must confess, has touched me: in less than twelve months after the publication of my poetry volume "Patria mea A4", its English (Bloodaxe Books), Spanish, Italian, Catalan and Polish versions were issued.

As for the critics, they are writers who, just as writers find inspiration in life, get inspired by the works they write about, expressing themselves in the way in which they see such works. This is why I have never resented those who have

Nicio traducere a vreunei pagini ale mele nu a pornit de la mine. Pe unii traducători i-am cunoscut mult după ce mă traduseseră, pe alții nu i-am cunoscut deloc. Dimpotrivă, cu alții, altele, am devenit prietenă. Dar, chiar și în acest din urmă caz, când s-a întâmplat - atunci când era vorba de limbi pe care le cunoșteam - să fiu întrebată asupra unor soluții, am avut sentimentul că destinele noastre, al autorului și al traducătorului, merg paralel, că fiecare se exprimă pe sine în opera sa, și, în mod evident, o variantă tradusă a paginii mele este opera celui care a tradus-o cel puțin cât e opera mea. În general îmi sunt mai simpatice traducerile în limbi pe care nu le cunosc, pentru că pot să mi le imaginez perfecte. Anul acesta am trăit o experiență interesantă, care, trebuie să marturisesc, m-a emoționat: în mai puțin de douăsprezece luni de la apariția volumului meu de versuri „Patria mea A4”, au aparut versiunile engleză (la Bloodaxe), spaniolă, italiană, catalană și poloneză.

În ceea ce-i privește pe critici, ei sunt niște scriitori care, așa cum scriitorul se inspiră din viață, el se inspiră din opera despre care scrie, exprimându-se pe el însuși prin felul în care o înțelege. De aceea niciodată nu am purtat pică celor care m-au

criticized me, nor have I been grateful to the ones who praised me. Of course, I am referring to contemporary critics. Whatever will happen over centuries, if such centuries exist, my feelings about them will certainly not be there anymore. But if they existed, I would certainly be curious and happy to know the reactions of future generations, just as I am glad now to find out about the interest of readers younger than I am.

criticat și nici recunoștință celor care m-au lăudat. Vorbesc evident despre contemporani. Ce se va întâmpla peste secole, dacă secolele vor mai exista, cu siguranță nu vor mai exista sentimentele mele față de ele. Dar dacă ar exista, cred că aș fi curioasă și bucuroasă de reacțiile generațiilor de atunci, așa cum mă bucur acum de interesul cititorilor mai tineri decât mine.

